

Poušť.

První sluneční paprsky ozářili neúrodnou planinu. V úbočích skalisek zafoukal vítr.

Stonek květiny se ohnul pod jeho nápořem. Zatřepetala lístečky a za moment zase zkameněla.

Krásná zelená mladinká rostlinka, teprve v rozkvětu.

Vteřinu poté jí schramstla divoká brahmína. Nerušeně se pásala na svažujícím se úbočí, drsným jazykem vybírala rostlinky i s kořínky z téměř neprostupných spárů drolivého skaliska a snažila se držet co nejvíce ve stínu.

Znovu zafoukal vítr. Nakrátko to odehnalo dotěrné mouchy, co se zvířeti zdržovali kolem očí, nosu a mordy, která bez přestání mlela kvůli požírání pantem. Pak polkla. Rozžvýkaná flóra započala svou pouť do jednoho z prvních žaludků.

Sestupovala dolů. Už nenašla žádnou další rostlinku. Sem tam ochlupená, místy spálenou kůží od slunce, dvě hlavy nezávisle na sobě rozhodující se, kam se vydají v další chvíli.

Jedna z hlav s sebou trhla. Zatřásla se a hlava zůstala svěšená dolů.

Druhá hlava se na tu první dlouze zadívala. Když viděla, že z jednoho oka její věrné přítelkyně vytékají proudy krve, táhle a teskně zabučela.

Necelou vteřinu poté, co to udělala, se krajinou rozlehl druhý výstřel. Ten už však druhá hlava neslyšela.

Údolím se nesla dlouhé, pomalu odeznívající ozvěny.

Vítr znovu zafoukal.

Slunce dál žhnulo.

O zhruba míli dál posedávající muž sklonil pušku.

Nový puškohled se mu líbil. Dovedl pozoruhodným způsobem zvýšit přesnost, jak se právě přesvědčil. Na tu počest se napil z láhve trochy whisky.

Vstal a opřel se lokty o zábradlí na verandě. Už to bylo několik dní, co tudy viděl někoho procházet.

Nikde nikdo. Jenom on.

Ticho.

Usídlil se na tom místě zhruba před měsícem. Přesný čas nevěděl jistě. V hodinkách mu už dávno nešla baterie a nebyla šance nějakou novou najít. Jedině snad v nějakých totálně zamořených troskách libovolného velkoměsta.

Snažil se zaměstnat, jak se dalo. Pověsil po zdech spadlé obrazy a plakáty na přibližná původní místa. Některé rámy obrazů potřebovali spravit, ale aspoň se zaměstnal. Zametl podlahu v celém motorestu. Tedy tam, kde ještě zůstali všechny zdi a většina podlahy. Odtahával trosky a házel je na zabordelené parkoviště. Rozbitá okna zatarasil prkny a starými novinami. Svoji ložnici v kanceláři za barem vybavil pěkně svítící petrolejovou lampou.

Chýlilo se k večeru. Seděl jako vždy, s puškou na klíně, na přední verandě. Tiše naslouchal. Pustina byla ledově klidná. Panovalo čím dál větší šero. Vůbec nic kolem nežilo. Uslyšel jenom občasné zafoukání větru.

Bylo to pro něj dost skličující.

I když i tak trochu slastné.

Možná.

Vešel dovnitř.

Stanul v opraveném salónu. Na deset stolů, ještě víc židlí, bar s vyrovnanými skleničkami, pití v regálech za kasou. To všechno čekalo jen na něj. Sedl si na stoličku za barem a popadl jednu ze sklenic. Nalil si vrchovatou a pro tentokrát vybral archivní víno. Velice archivní. Ještě nikdy nic tak dobrého tekoucího neochutnal. Hypnotizoval ho noir plakát se zpívající Billie Holiday.

Po tiše strávené chvílce u pití vstal a mlčky přešel k slabě zářícímu jukeboxu. Před dvěma dny ho našel převrácený a v hrozném stavu ležet dole pod schody. Tlak výbuchu ho při apokalypse odnesl až skoro dolů do sklepa, nyní byl však opět připraven pustit nějakou pěknou písničku, znovu opravený, sice zralý na exnutí, ale..

Sklep.

Pomalou otočil hlavu ke dveřím napravo. Oprýskané dřevěné dveře držící na jediném pantu vyzývali, aby je někdo otevřel a PODÍVAL se, co ukrývali.

Ale nechtěl jít tam dolů.

"Možná bys měl."

Zasunul do kovového kanálku na drobné staříčkou minci a vybral si jednu písničku. Byla od Ink spots, staré, předválečné kapely. Jukebox zapraskal a založil desku.

Líbila se mu. Ne však kvůli textu. Ten ho ještě více přiváděl k depresi.

"I never smile again...."

Křečovitě se držel desky přístroje. Hleděl na pomalu se otáčející desku na gramofonu, který on sám dával zase zpátky dohromady. Sakra, možná ho dokonce i vyráběl. Tedy, součástky pro něj..

Obyčejný dělník z továrny Robco, žádný voják. Nic hrdinského, nic.. nic..

Dobrodružného?

"I never laugh again...."

Díval se na matné sklo krytu, co ho dělil od desek a gramofonu. Hleděl na odraz svého zmutovaného obličej. Koutkem oka zahlédl ještě ony dveře napravo, co ho tak strašně děsili.

Sklep.

"Podíváme se do něj spolu, co říkáš?" zjevila se v odraze skla tvář a postava nádherné dívky v květovaných šatech.

"Ty tu nejsi.." zavřel nešťastně oči.

"Ale ovšem, že tu jsem, láska!" zřetelně cítil, jak si o jeho rameno opřela hlavu. "Pojď, půjdeme dolů spolu!"

"Ne." svíral dřevěnou desku tak silně, až mu z konečků prstů krvácelo. Dřevo začínalo prskat. "Jdi pryč."

"Ale Paule.." vzala jeho usazenou tvář do dlaní a otočila si jí k sobě. Nemohl potlačit žalostný vzdech. Byla to ona. Byla. Byla to ona.

"Miluju tě."

"Já tebe taky!" zavzlykal a roztáhl ruce, aby jí obejmul. Zalapal do prázdna a narazil si koleno o hrající jukebox. Ten se svalil na podlahu a vnitřnosti vydali zrnivý zvuk. Skleněný kryt praskl a ven vypadlo několik popraskaných součástí a pružinek.

"Until...."

Seděl na zemi a věděl, že tentokrát to už nespraví. Lezl po čtyřech k baru a měl co dělat, aby se vyšplhal na stoličku. Zvedl napůl vypitou skleničku a kopl do sebe zbytek. Postavil jí před sebe.

"Dáš si ještě?" usmála se na něj Eve.

Bezmocně na ní hleděl. Ale taky s vděčností. Čím víc pil, tím tam s ním častěji byla. Nikdy nevycházela ven z motorestu. On a ona. Domov.

"Vždycky jsem chtěl, abys.." začal, ale nějak nevěděl, co říct.

"Abych co..?" usmála se na něj líbezně.

Sklopil hlavu a zadíval se na poškrábanou desku barpultu. Hledal v poblouzněné mysli plné bolesti a marných nadějí vhodná slova. Aniž by si to uvědomoval, začal mumlat: "..chtěl jsem to napravit, nějak, někde.. Už tenkrát, když jsme tady byli a tys mi to řekla, už tehdy jsem věděl, že.. ale.. nebyl na to čas.. nikdy není čas.... na to, co je důležité.. na to.. co je.. správný...." Vzhlédl a s tou samou měrou vděčnosti a zároveň i bezmoci na ní zase pohleděl.

Usmívala se na něj od ucha k uchu.

Děsilo ho to.

"Eve.. poslouchej mě.." slezl vrávoravě ze stoličky a šel za ní.

Vrtěla hlavou a stále s úsměvem na něj hleděla.

"Eve.. ne.. zůstaň tu se.. NECHOĎ TAM!!"

Vzala za kliku a rázem byla uvnitř.

"NE!!"

Běžel do své ložnice pro petrolejku, rozzěhl jí a zapálil. Takto vybaven rozrazil tajemné dveře a klopýtal po vrzavých schodech plných odštěpků a sazí dolů do temnoty, jen matně krájené

světýlkem v jeho dlani.

"EVE!!"

Upadl na kolena, když to uviděl a VZPOMNĚL SI.

Vzpomněl si na to, proč jeho mysl vytěsnila vzpomínku na to, PROČ sem nechce.

Všude byli poházené mrtvoly.

Příšerně se na něj šklebili, z očí jim lezli červy, rozkládající se tkáň děsivě smrděla, pohled na rozstřílená těla bez života byl strašný. Vyhrkl strachy a chtěl odtamtud utéct. Co nejrychleji. Otočil se, ale v cestě mu stála ona.

"TO JE TVOJE PRÁCE!" zakřičela na něj.

"Ne... Ne... Ne..." roztřásl se jako šílený. Brečel a nařikal, ale ona na něj znovu spustila: "Jak bych mohla milovat někoho jako jsi TY?! Někoho, kdo ZABÍJÍ LIDI?!!!"

"NE!" padl na kolena a prosil jí o odpuštění. "Lásko.. Já.. Já..."

"Ty STVŮRO!!!"

Vyděšeně na ní pohlédl usazenýma očima. Ale už tam nebyla jenom ona.

Celé zástupy těch, co zemřeli. Ty, co znal.

Ty, co zabil.

"NÉÉÉ!"

Upustil petrolejku a ta praskla, načež se po zemi rozlila kaluž ohně.

Prorážel si cestu skrz nekončící dav úmrlců. Hekal a brečel námahou, osamocená živá duše lapená v osidlech smrti. Každý schod byl jako zemřít a znovu se narodit.

Než se dostal nahoru, plameny mu začali olizovat kotníky.

Vystřelil ze sklepa, načež za sebou zavřel dveře. V amoku prolétl do ložnice, kde pobral to nejdůležitější. V klobouku, kabátu a brýlích na nose zase doběhl do salónu, kde se na poslední chvíli zastavil. Přemohl se a skrz plameny proběhl k baru. Vzal dvě z lahví a v nesnesitelném horku uháněl pryč z toho domu šílenství.

Vyskočil z hlavního vchodu právě včas, když vnitřek doslova explodoval. Oheň se v tu chvíli dostal k jeho zásobám pančované whisky. Chvilí se kutálel po rudohnědém písku, dokud mu kabát nepřestal definitivně hořet.

Opatrně vstal, ale víc, jak na kolena se nezvedl. S flaškami v obou rukou hleděl na místo zkázy.

Litoval, že o něj přišel. Ale na druhou stranu byl rád, že ta noční můra byla konečně u konce.

Odcházel.

Neohlížel se. Nemělo to cenu. Pustina si to místo vzala. Jeho domov. Teď už zase žádný neměl.

Už byl zase jen on, cesta, písek, skály a.. už nic.

Nic.

Šel dlouho. Předlouho. Dopil flašku s vínem a poslední whisky si schoval do batohu.

Zastavil se na prázdné křižovatce. Optikou na pušce propátrával okolí. Nikde nic a nikdo.

Jenom ta stará vítací cedule.

Rozhodl se pod ní zalehnout. Splynul tak s okolím. Skrz šedivé mraky neprosvítal ani paprsek denního světla.

Byl tak unavený, že si skoro ani nevšiml onoho nápisu na veliké ceduli, zapíchnuté nízkou u země.

Jenom se přikryl starou dekou, začínal usínat a s pocitem objevení něčeho známého hleděl na vybledlý, orezlý poutač.

WELCOME TO NEW MEXICO
LAND OF ENCHANTMENT

Město.

Blížil se k němu.

Pomalou zvedl zrak k zářícím světlům metropole. Nepatrně se usmál. Už byl skoro doma.

Šlápl ještě více na plyn. Motor fordu zvýšil otáčky. Mladík za jeho volantem si užíval ubíhající pouštní krajinu, co se pomalu nořila ze zlatavého západu slunce do poklidného večera.

Hodil okem po sedadle spolujezdce. Ten den bylo prázdné. Až na jednu věc ležící ve spáře sedačky. Sáhl po tom.

Znovu si přečetl jméno odesílatele. Prohlédl si známý znak oné společnosti. Pak orazítkované listiny zase položil na ošoupanou sedačku. Aniž by si to byl do té doby uvědomil, jeho auto už dosahovalo téměř sto mil za hodinu.

Přejel prsty po hladkém dřevě hnědého volantu. Ono to vyšlo. Skutečně to vyšlo.

Projížděl prvními ulicemi. Minul kino, kde stálo plno lidí. Úplně se vyhnul hlavnímu silničnímu proudu, kde se i dnes tvořili velké kolony a vzal to odbočkou domů. Přejížděl po mostě. Kličkoval mezi auty a motorkami, chtěl jí to říct, co nejdříve. Prostě chtěl.

Jistě, mohl použít kterýkoliv telefon.. Ale on nechtěl. Ne teď. Toužil přitom vidět i její výraz, ne jenom pouze slyšet její hlas, který bude dozajistě překvapený a dojatý. Úplně si představoval, jak odemkne dveře jejich domku, odloží si kabát a klobouk, vejde do obýváku, ložnice nebo kuchyně a tam jí slavnostně ukáže ty papíry. Hodlal to přesně takhle udělat, ne jít předtím volat do nějaké telefonní ústředny, na které si pošle spojených států a muset si k tomu vystát frontu na veřejný telefon v oprýskané dřevěné budce.

Předměstí. Nízké domky, kam až oko dohlédne. Bíle natřené plůtky či živé ploty kolem pozemků s trávnickými a květinami. Sem tam pobíhající děti, co si hrají. Štěkající psi. Zaparkovaná auta. Otcové kropící trávnický z hadice. Matky v kuchyních svolávající rodiny ke stolu. Pohoda. Klid.

Domov.

Číslo 13. Jejich dům. Zaparkoval na příjezdové cestě vysypané štěrkem. Vypnul motor a na malý okamžik se zasnul. Ano, udělal dobře. Jet až do Washingtonu D.C., na osobní schůzku s vedením společnosti Vault-tec. On a mnoho dalších lidí vybraných ze západních států bylo pozváno, aby přijali nabídku. Nabídku, která se neodmítá.

"Miláčku, jsem doma!" vešel do předsíně a zavřel za sebou dveře. Sundal si boty, odložil kabát a klobouk na věšák, prohlédl se v zrcadle. Viděl mladého muže. Nakrátko střížené černé vlasy, vysoký, modrá košile, béžové kalhoty a k tomu desky s cennými papíry v rukou. Viděl muže, co právě dostal budoucnost.

Vykročil po koberci do obýváku. Byl skromný, stejně, jako celý dům. Malá televize na stolku, nyní vypnutá, kolem ni černý vlnitý gauč a dvě křesla ze stejného materiálu. Okrové stěny bez vzoru, těžké hnědé závěsy visící u pootevřených oken. Sem tam obraz s krajinkou či nějakým diplomem. Na malou chvíli se zadíval jedním oknem na zadní dvorek. Zalívali ho poslední dohasínající paprsky letního slunce.

"Miláčku?" zavolal a zamířil do kuchyně. Zmateně se rozhlížel po čisté kuchyni. Všechno vypadalo uklizeně, jak kuchyňská linka, tak sporák, stůl s židlemi u olověné lednice, koš byl vysypaný.

Zpanikařil a odchvátal přes obývací do jejich ložnice. Parkety pod kobercem zavržali, když přeběhl onu vzdálenost. "Eve!" prudce otevřel jemnou kliku od pokoje.

Nic. Nikdo. Vzorně ustlaná manželská postel, s okraji pokrývky zasunutými pod matrací. Na stolku jenom lampičky, bez jakékoliv knížky či snad alespoň rozečteného časopisu. Rolety u okna zatažené.

Rozsvítil, aby se mohl podívat do skříní. Nezdálo se, že by něco chybělo. S jakousi tupou, unavenou vděčností se posadil na kraj postele. Hleděl na obraz visící nad měkkou postelí.

Postava jdoucí kamsi nehostinnou pouští.

Chvilí uvažoval. Pak vstal, vrátil se do kuchyně a popadl sluchátko. Vytočil jediné číslo, které ho napadlo.

ještě ptal, jakou další práci má udělat, no věřil bys tomu.." Rozrazili lítačky a prošli jimi ven. Přestal se zajímat o okolní dění. Vytáhl z kapsy noviny. Zalistoval. Válka. Čína se nechtěla vzdát, ani když už byla na pokraji kolapsu. Bitvu o Aljašku Amerika za cenu obrovských ztrát nakonec vyhrála, ale ta nesmyslná tahanice o ropu, uran a území, kde tyto zdroje jsou stále pokračovala. Továrny chrly nové a nové náboje, zbraně, letadla, tanky, obvazy a stimpaky, celé Spojené státy zůstávali v bojové pohotovosti, už tolik let. Světový konflikt nebral konce a to bylo to nejhorší. Na druhé dvoustraně byl rozhovor s vrchním náčelníkem ozbrojených sil, generálem Chasem. "Generále," ptal se reportér "jste toho názoru, že Čína již brzy vyhlásí kapitulaci anebo mají Spojené státy nadále pokračovat ve společném úsilí proti vytrvalému nepříteli?" Čtyřhvězdičkový generál vypadal na fotkách sebejistě. Stál ve svém kabátu před Capitolem ve Washingtonu D.C. a jen z té samotné fotografie z něj vyzařovalo charisma. "Nemůžu popřít, že z těch žluťáků už je naše armáda jaksepatří unavená." přiznával generál. "Avšak se skálopevnou jistotou věřím, že den vítěství se již neodvratně blíží. Čína je na pokraji porážky. Bůh rozhodl, že Amerika se stane vítězem a to by ti zatracený rejžožrouti měli začít konečně respektovat." "Generále Chase, neustávající cvičné popluchy, jenž mají americký lid udržovat v ostražitosti, se poslední dobou široké veřejnosti začínají zajídat. Myslíte, že je stále důvod k obavám? Byla by Čína schopna odhodlat se k nejrazantnějšímu řešení- vypustit svůj jaderný arzenál?"

Generál neochvějně pokračoval: "Naši hoši z NORADu jsou lidé na svém místě. Jakmile se ta banda komunistů pokusí poslat na nás byt' jednu jedinou střelu, my to hned zjistíme a zasypeme je ještě větší dávkou, než se na nás rozhodli vyslat."

Reportér po této odpovědi zvolil vcelku riskantní tah. Každému, kdo tuto reportáž četl, muselo být jasné, co se skrývá mezi řádky, ale mladý reportér se rozhodl otázku před Chasem vyslovit:

"Generále, pokud se tak stane a obě dvě strany na sebe pošlou veškerý svůj jaderný arzenál, co se stane potom?"

"Ve jménu lidskosti doufejme, že si takovou otázku můžeme položit pouze teoreticky." ukončil rozhovor generál Chase.

Čekal již opravdu dlouho. Najednou uslyšel klapot mnoha podpatků, odrážející se od chladných stěn. Ze schodů vedle výtahu scházelo mnoho lidí. Většinou ženy. Unavené, těšící se domů, na večeri, do sprchy, do postele. I on po tom všem toužil. Tak na ní čekal. Pátral po davu pohledem. Mnoho dívek a žen, některé v šatech, jiné v kostýmcích.

Eve však nikde.

Už nějakou dobu se v hale nikdo neobjevil. Mrkl na hodinky. Čtvrt na deset. Dávno měla vyjít ven. Přešel ke strážnému. Položil otázku.

"Ach ano.." zamumlal strážný. "Okamžik."

Vzal z vidlice po svojí levici sluchátko a vytočil na holoklávesnici tlačítko pro opakování hovoru. Vznese svůj dotaz, vyslechl odpověď, poděkoval a zavěsil. Podíval se na něj: "Slečna Stillsonová bohužel před hodinou odešla."

Pršelo.

Stáhl si límec kabátu přes krk a se skloněnou hlavou v klobouku směřoval zpátky k autu. Ulice již prořídli. Možná za to mohl déšť. Možná pozdní hodina. Šel kolem budovy opery. Kamelot už na schodech nestál.

Jakmile opět seděl v autě, dlouze vydechl. Nastartoval. Motor naskočil na první pokus, načež zařadil, obrazil obloukem celé prázdné parkoviště a najel na silnici.

Cestou na předměstí na ní myslel. Proč? Proč k němu byla taková, pořád a pořád? Nevyznal se v ní. Nikdy.

U jednoho červeně blikajícího semaforu zastavil. Díval se na billboard vedle vozovky. Vousatý číňan s ďábelským šklebem natahoval svůj kostnatý pařát po s hrůzou prchajících amerických civilistech. Domy v plamenech. Propaganda a nic víc. Byl si jist, že v Číně to mají úplně stejně. Jenom se prohodili role. Skrz pracující stěrače zahlédl místo červené oranžovou a poté zelenou. Šlápl na plyn a zabočil na levý pruh.

Relativně rychle byl zpátky před domem. Díval se přes deštěm bičované okno na jejich domov.

Nesvítilo se v něm.

Zaparkoval fordku na křupajícím štěrku, vystoupil, jednou rukou zamkl a v dešti mlčky hleděl do zahrady. Prošel kolem verandy. Černé polobotky čvachtali v rozmoklé trávě. Stromy uvnitř i vně jejich pozemku s sebou kývali ve větru. Ocítl se před zadními dveřmi. Otevřel sít'. Přitiskl čelo na chladnou skleněnou výplň tabulek. Uvítala ho jenom tma, jenž se ponuře rozlévala po obývacím pokoji.

Odemkl si a vstoupil dovnitř. Boty nechal botami a zamířil do ložnice.

Byla prázdná.

Odhodil oblečení na židli a odkráčel do koupelny. Bez okolků vlezl do sprchového koutu, kde nahmatal kohoutek a pustil na sebe teplou vodu. V kachlíkované místnosti stál dlouho. Skoro ztratil pojem o čase. Jen na sebe nechal proudit krásné a osvěžující proudy a když se namydil a umyl, ještě se před zrcadlem oholil a vyčistil si zuby. Přejel po zrcadle hřbetem ruky a zadíval se na svojí tvář. Byl mladý anebo už ne? Jak se to dalo poznat?

Zazvonění. Ucukl s sebou, když uslyšel melodii domovního zvonku. Nahmátl ručník a omotal si ho kolem pasu. Chvatně odkráčel k zadním dveřím. Ani se nepodíval sklem, kdo je venku a rychle otevřel.

"Ahoj."

Hleděl na ní. Byla zmoklá od hlavy až k patě. V pravé ruce kabelku, v té levé sundané lodičky. Mokré černé vlasy jí splývali po krku, dekoltu a po zádech. Tmavě zelené krátké šaty měla přilepené na tělo. Hnědýma očima ho ostražitě sledovala. Hrudník se jí zvedal v neklidném tempu. Tváře jí hořeli. Vypadala, jako by právě uběhla maraton.

"Eve.."

Stále na něj hleděla a nic neříkala. Přišel k ní a vztáhl po ní ruce. Objal jí kolem pasu a ona jeho kolem krku. Upustila při tom kabelku a boty. Pršelo na ně, ale jemu to nevadilo. Ze sprchy byl už stejně mokrá a ona již dávno promokla až na kůži.

Sám od sebe natáhl krk a políbil jí na vlhké rty. Zachvěla se. Přejel jí dlaněmi po křivce mezi zády a zadkem a ještě víc si jí přitáhl k sobě.

"Pojď do postele." zamumlala.

Sjel rukama nahoru a uvolnil jí ramínka od šatů. Zelená látka se poroučela na vlhkou trávu, kde obě barvy splynuly v jednu. Překvapeně na něj pohlédla. "Mě se tady líbí." zašeptal.

Usmála se, trochu provinile, trochu rozjařeně. Sáhla mu po ručníku a uvolnila jeho uzel. Milovali se na nočním dvorku, divoce a přitom téměř bez hlesu. Seděla na něm, nohy omotané kolem jeho zad. Dívali se navzájem do očí, každý v moci toho druhého, jakoby v tranzu. Bylo jim jedno, že by je mohl někdo spatřit z ulice, či okna.

Byli přece manželé.

Déšť neustával, Eve pohybovala boky, najednou zavřela oči a hluboce vydechovala. Líbal jí na krk a po prsou, když začala dosahovat vrcholu. "Paule.." zatínala mu nehty do zad.

Pohlédl na ní, když znovu otevřela oči. Dorazila do cíle a on jí hned následoval. Jejich pohledy se střetli.

Ucítil v duši takový pocit strachu a beznaděje, co se mu jako rozžhavená tyč zaryl hluboko do mozku.

"Paule... Lásko, co je s tebou..?" zatřásla s ním Eve jemně.

Ohromeně se na ní podíval. "C-co?"

"Koukal jsi, jako.. jako by ses mě bál." zakroutila hlavou zmateně.

Políbila ho. Přestávalo pršet.

Zmizela.

Než mu ráno na sedmou zazvonil budík, už odešla zpátky do práce. Hladil její ještě nedávno zahřívanou půlku matrace. Ve vzduchu stále čpěla vůně jejího parfému, co se linula z pootevřené koupelny.

Na směnu nastoupil o téměř deset minut později, co měl přijít. Jenom naklusal do šatny, kalhoty a košili vyměnil za bleděmodrou pracovní kombinézu a už uháněl na pracoviště. Cestou si chodbou,

jejíž stěny byli z červených cihel, četl denní rozpis a nic se nezměnilo. Zase opravy. Dorazil do dílen a vypadalo to, že si nikdo nevšiml, že jde tak pozdě. Nenápadně došel až ke svému stolu s ponkem a připravil si nástroje. Jen na vteřinu mrkl na stěnu, kde visel propagandistický plakát, vyzývající k totálnímu nasazení pracujících. Jak směšný pokus o vzpružení dělníka, který smontovával civilní gramofony, rádia, počítače a televize.

Minuty se vlekly. Tentokrát místo montování usedl k opravě porouchaného gramofonu z roku 71. Starší model, do něhož dával novější díly výměnou za zničené. Jak rád by ho slyšel hrát. Aspoň jednu jedinou písničku..

Myslel na Evu. Ani jí nestihl říct o té radostné zprávě. Jenom se po noční záležitosti v dešti dohrabali do postele a pak usnuli tvrdým spánkem zmožených milenců. Než usnul, položil jí ruku na nahé břicho a přitáhl si jí k sobě. Ale když se probudil, objímal už jenom vzduch. Představoval si, jak teď sedí na své židli, ve své kóji, u svého přepojovacího aparátu, mírně klimbá a se sluchátky napojenými na holofon přijímá chvíli co chvíli nové žádosti o přepojení. Uvažoval, že by jí o přestávce na oběd zavolal, ale hned tu myšlenku zavrhl. Rozhodl se, že jí tu zprávu prozradí při vhodnější příležitosti.

Než hodiny odbyli půl páté, stihl si po sobě uklidit pracovní desku a zamést. Dodělal dva gramofony, čtyři holoklávesnice od počítačů a jedno rádio od Radiation king. Rádio si nechával až na konec, musel vyměnit spálený kabel, nějaké oddělané spoje a komplet vyčistit od sazí. Nevěděl, kdo si s tím přístrojem tak nepěkně zahrával, ale jeho šéf ho neplatil za to, aby se ptal. Prošel chodbou, uhnul čistícímu robotovi, našel dveře od šatny a svojí skříňku. Zabředl do rozhovoru se dvěma kolegy. Jeden byl skladník od příjmu a druhý blondatý kolega od vedlejšího stolu. Bavili se tu o válce, tu nezdarech se ženami, tu o práci. Měl pocit, že někam patří, ale, sic, nemá si s nimi moc co říct. Ani nevěděl, jestli se mu při hovoru s nimi neodpoutává duše od těla a on se spíš více nesoustředí na převlékání, než na konverzaci s nimi.

"A co ty, draku, co ta tvoje?" zeptal se ho jeden z nich přátelsky.

"Pořád stejný.." usmál se ironicky.

Nepostřehli pobavený tón v jeho hlase.

Zůstal v šatně sám. Sedl si na židličku, na kterou se ještě nikdo nikdy neposadil. Byl celá rozvrkáná, ale líbila se mu. Hleděl na svojí otevřenou skříňku.

Vždycky si mezi všemi těmi chlapy připadal divný. Neměl vnitřní stranu dvířek od šatníku posetou fotkami sexbomb vytrženými z erotických časopisů "Cat's paw". Celé ty roky, co pracoval v továrně Robco tam měl nalepený pouze jediný obrázek.

Vstal a přišel se na něj podívat blíže. Byl to zvláštní snímek.

Zobrazovala ležící postavu, přikrytou nějakým kusem hadru. Všude kolem ní se rozprostírala tmavá, rudohnědá poušť.

"Ráj ztracen." zašeptal.

Nevěděl proč.

Pak ztuhl. Nevzpomínal si, že by tam ten obrázek kdy nalepoval.

Zprudka skříňku zavřel a třesoucí se rukou jí zamkl. Pak pustil malý zámek, kousek plandajícího kovu se divoce rozruchotil, když narazil na plechová dvířka.

Vyšel ze šatny. Odněkud z hlouby dílny zaslechl tiché šustění uklízacího robota.

Na parkovišti se zastavil, aby si zapálil cigaretu. Mrkl na hodinky. Šest a dvě minuty. Čas jet domů. Odcházel k fordce, nacházející se na samém konci asfaltky, úhledně napasované v neviditelné kóji, jíž vyznačovali pruhy nastříkané na tmavé vozovce. Odněkud uslyšel bzučet cikády. Vzduch sálal horkostí. Podivně vnímal všechnu prázdnotu kolem sebe, která sahala až po obrubník, za nímž byla divoká zelenožlutá luční tráva.

O minutu později sjížděl na silnici s poloprázdnou obsazeností. Shlížel na večerní ulice s lhostejným pohledem nezúčastněného. Domy. Čistě a se září za zasklenými okny.. Stromy, líně se houpající ve větru.

Bylo to jen na zlomek vteřiny, ale jemu to připadalo jako tvrdý kopanec na dno jeho myšlenek. Jakoby výhled z předního okna byl nějaký film, jemuž promítač v kině mění pásku, jakoby kdosi slepil dva rozdílné snímky a on uviděl film, který do toho prvního nezapadal.

Shořelé ulice. Trosky kam se podíváš. Popel. Rozsypané sklo. Temnota.

"NE!!" trhl leknutím volantem, až vůz skončil v hodinách. "Bože můj." zamrkal, když se jen taktak zadek auta vyhnul dopravní značce na chodníku.

Chvilí tam jenom tak seděl, polovinou auta na vozovce, druhou půlkou na místě pro chodce.

Uvědomil si, že kolem nikdo není. Ani auta, ani ti blbí chodci.

Kde všichni jsou?

Pomaličku se mu dařilo dostat zrychlený dech do normálu. Rozjel se po čisté silnici směrem k domovu. Dojel na předměstí bez dalších komplikací. Zaparkoval před tmavým domem. Když byl uvnitř, prohledal ho, jako minulý večer. Nebyla tam.

Proč mu to vlastně dělala?

Příští ráno si tu otázku v duchu položil hned po probuzení. Zíral na pootevřené dveře od koupelny. Zase se z nich polehku snášela pára. Jako by se mu ta pára nenápadně vysmívala, jako by dodávala přísloví "pára nad hrcem" nový význam. Vešel do té mlhy.

Zaujala ho věc, co ležela na policičce pod zrcadlem. Malý kulatý předmět z bronz. Otevřel medailonek a láskyplně se zadíval na fotografii uvnitř.

Pak se podíval na kalendář. Sobota. Dnes měl volno a ona by ho měla podle rozvrhu mít také.

Papíry od Vault-tecu jí ještě pořád neukázal. Nevěděla o ničem.

"Dobrý den, kam vás mohu přepojit?"

Odhodlal se.

"Chci se tebou mluvit."

Ticho.

"Proč se mi vyhýbáš?"

Ticho.

"Eve??"

Ticho.

Pak zavěsila.

Nevěděl, co dělat dál.

Ze šatníku si vybral bleděmodré džíny a bílé triko, přešel k botníku a nazul si kecky. Z misky u dveří popadl klíčky a opustil dům. Krásný den. Slunce pařilo jako pomínuté, cítil zahřátý asfalt na chodidlech. Děti na vedlejším pozemku si zase hráli. Někde štěkal pes.

Dostal chuť na snídani. Po pěti minutách jízdy sjel ze silnice a zaparkoval u obchodního centra.

Nešel dovnitř. V jednom z automatů před hlavním vchodem si za čtvrtáček koupil vychlazenou nuca-colu. Smějící se panáček na obrazovce se ho zeptal na příchut'. Zvolil si obyčejnou, přesně, jak to měl rád. Hbitě jí odzátkoval klíčem od auta a pozoroval pokřivenou zátku, jak padá a padá, až se se zvonivým cinknutím dotkla chodníku. Přešel jí a nevěnoval kousku plechu další význam.

"Jeden cheesburger s majonézou, prosím." usmál se na blondatou prodavačku, stojící na druhé straně okénka. "Dělá to dolar a deset centů, pane!" Dal jí dolar a půl a nad zbytkem mávl přátelsky rukou. Dívka se mile usmála.

Opřel se lokty o stůl a vestoje jedl burger. Doprava začínala houstnout. O půl míle dál policejní hlídka zastavila příliš rychle jedoucí motorku. Motorkář měl zezadu na vestě namalovaný znak "Khans". Díval se spíš na policistu. Svítící majáček ho vždycky hypnotizoval. Odmala ho zajímalo, jaké to asi je, být policajtem. Ustrkl si chladné coly a ještě nad tím přemýšlel.

"Jste smutný?"

Podíval se na prodavačku z bistra. "Co prosím?" nechápal.

Se znepokojivým pochopením si uvědomil, že nevyslovila otázku. Oznámila mu svojí domněnku.

"Nevypadáte šťastně." smála se na něj naivně.

Změřil si jí, tentokrát více do hloubky. Byla mladá, velmi mladá. Jak se na ní tak díval, její úsměv měl už dávno zmizet. Měl.

Ale nezmysel. Usmívala se dál, jako figurína z výlohy. Všechno na ní bylo dokonalé.

Až na..

"Kdo vůbec jste?" vypravil ze sebe konečně.

"Já?" zašvehelila. "Já? A kdo jste vy?"

Sklopil zrak. "To vím jistě."

"Vážně..?" pronesla medově.

"Určitě." ujistil jí. Mrkl, uvolnil se.

"Jak se jmenujete?" zkusil.

Dívka se zachichotala a odešla.

Přiběhl k okénku. Strčil dovnitř hlavu. "Haló..?! Haló!"

Dívka stála na druhé straně místnosti. Nikam se neztratila. Nikam neutekla. Stála tam. Pořád. Čelem se téměř dotýkala zdi.

"Neměl by jste se mnou mluvit." pronesla svým medovým hláskem.

"Dobře.."

K fordce už téměř doběhl. Když se uvelebil za volantem, zjistil, že za těch patnáct minut, co tam zevloval, z hlavního vchodu nikdo nevyšel, natož aby vešel dovnitř nakupovat.

Dívka ho pozorovala skrz výdejní okénko.

Nastartoval a opsal půlkruh téměř po celém parkovišti. Obchodní centrum se mu začínalo vzdalovat.

Věděl, kam jede. Na jediné místo, kde by Jí mohl najít. Pořád pracovala. Byla posedlá vítězstvím ve válce. S pohrdáním pohlížela na jeho volné dny, kdy nebyl v továrně. Nic nechápala. A on nechápal jí. Odjakživa měl pocit, jako by celé jejich soužití stálo na věčných ústupcích, z jeho strany. Netušil, jak z toho ven.

Cestou po slunečné dálnici vzpomínal na to, jak se potkali.

Dívka se na něj tehdy na tom koupališti. Neměla vrchní díl plavek a jen tak se slunila na dece, sama a četla si knížku. Přišel k ní a zeptal se, jestli by mu pohlídala věci, že si půjde zaplavat. Když se na něj usmála, věděl, že udělá víc, než jen pohlídá věci.

Pak vzpomínal, jak mu podávali ruce všichni ti ředitelé z vault-tecu. Krásné obleky. Drahý sekt na připití podpisu smlouvy. Přátelské rady od úspěšných.

Ústa, která mluví. A mluví..

Pohledy, které ho sledují. Ústa občas přestanou mluvit.

A zvláště se usmějí.

Potřeboval celou tu záležitost už konečně dotáhnout do konce. Říct Eve tu novinu už nedokázal odkládat ani o hodinu. Stál na schodech před budovou spojevatelství, ale uvědomil si, že dnes to udělá chytřeji. Strážný by ho určitě znovu nějak obelstil.

Potloukal se kolem budovy, až objevil zadní uličku. U zdi stál velký odklápací kontejner, nedávno vyvezený. Pohlédl nahoru. Zeď s malými okny se táhla neuvěřitelně vysoko. Takhle zezadu si tenkrát nikdo se sochami hlavu nelámá. Místy se objevily obnažené rudé cihly. Poslouchal zpěv ptáků a svištění teplého letního větru, v hlavě se mu pomalu rodil plán.

Přikradl se ke dveřím na samém konci uličky. Zrovna si k nim přiklekl a přemýšlel, jestli je otevře sponkou, co měl někde v kapse, když za dveřmi uslyšel hlasitý šramot. Přimáčkl se do rohu právě včas, když ven vyšel nějaký muž. Modrá uniforma pošťáka. V ruce chrastící klíčky od auta.

Odcházel a on, vmáčkнутý do rohu, mu nikdy neviděl do obličeje.

Než se dveře úplně zavřeli, byl uvnitř a šel dlouhou chodbou, podél zdi, aby ho nikdo neviděl.

Občas uslyšel kroky a zrychlil ve svém pátrání, až opět nic neslyšel. Konečně objevil služební výtah a vstoupil do něj. Jel pomalu nahoru. Nikdo nemohl vědět, že je tu.

Výtah cinkl a zastavil se na pětce. Už skrz rozvírací vrata zdviže slyšel to ohlušující cinkání desítek a snad i stovek aparátů, cvakání holokláves, bzučení elektřiny a hlavně, neustávající štěbetání spojovatele..

"..lý okamžik, hned vás přepojím.."

"..pochopit, že já nedokážu urychlit.."

"..oktora Boyarského, věc jednání Progema.."

"..čitě, pane, jen musíte mít strp.."

Vešel do sálu.

Tolik kójí. Tolik hlav. Sluneční paprsky pronikali přes otevřená okna. Na vteřinu ho uchvátil dechbernoucí pohled na krajinu. Tak nádherný pohled na město, utápějící se v poušti a ony mají přitom přilepené pohledy na neustále pracující přístroje.

Přecházel mezi uličkami. Zrzky. Blondýnky. Brunetky. Černovlásky.

Ani jedna se na něj nepodívala.

Proč? Proč ne?

"Hledám Eve Stillsonovou." zastavil jednu spěchající blondýnku s vlasy v drdolu, jak s plnou náručí lejster spěchá z jedné kóje do druhé. Jenom si ho lhostejně změřila pohledem a odsekla: "Tady nemáte co dělat", načež zase spěchala dál.

Uvědomil si, že se na něj konečně začínají dívat. Čím dál více jemných, i těch méně jemných tváří se odlepovalo zraky od své práce a dívalo se na něj.

"Je tu někde EVE STILLSONOVÁ?!" rozkřičel se zoufale po obři hale.

"Pane..?" uslyšel nepřátelský tón mužského hlasu za zády. "Jak jste se sem dostal?!"

"Hledám.." začal, ale strážný ho začal postrkovat zpátky ke dveřím. "Počkejte, já jenom hledám.."

"Nikoho nehledáte." odmítl jeho námitky strážný Tramell.

"Vy to nechápete" sáhl mu na opasek a snažil se ho odstrčit.

"Co to je za debila?" uslyšel zhnusený hlas jedné spojovatelky.

"Vy to nechá.."

Poslední, co z té scény spatřil, byl rychle se blížící obušek k jeho hlavě. Ozval se dutý, mlaskavý úder, ale jeho to nebolelo.

Pozoroval krajinu, která rychle ubíhala.

Nejdříve byla temná. Ale čím více jí, jako nějaké smítko prachu nesené větrem, putoval, tím více se obraz začínal rozjasňovat.

Byl v poušti.

Krajina písku se mu čím dál rychleji míhala před očima. Letěl prostorem jako duše bez těla. Cítil vítr, jak mu prostupuje nehmotným tělem. Měl ohromný strach.

V dálce něco uviděl.

Blížil se k tomu rychleji a rychleji. Začínal rozeznávat tvary té věci. Jak poznával, oč jde, tím více jeho hrůza rostla a jakmile byl na metr od toho ležícího těla zahalené kusem hadru, chtělo se mu křičet na celé kolo. Jeho existence zastavila, jako na povel. Shlížel na zohyžděnou, jakoby spálenou tvář, s víčky přetažené přes spící oči, které vypadali jako dvě zčernalé díry. Zuhelnatělé rty odkrývali zažloutlé zuby.

Byl den.

Ne noc.

Nebezpečí.

Takhle to nemělo být.

"Ráj ztracen."

"NE..!!"

Probudil se z té nejhorší noční můry, kterou právě prožil. Za vteřinu si uvědomil, kde to leží.

"Pane? Jste v pořádku? Vidíte, slyšíte?"

"A-ano.."

Sklánělo se nad ním mnoho hlav. Většinou ženy. Uprostřed dva muži. Prvním byl strážný, který ho praštil. Jeho šedovlasá hlava netrpělivě kývala, jako by se mu omlouval a zároveň mu vyčítal zásah proti němu.

Druhým se ukázal být doktor. Zasnivil mu malou baterkou do očí, jedno po druhém. Pak mu vyčistil krvavou ránu na spánku a přelepil jí náplastí. "Víte, kdo jste? Víte, kde jste?" uslyšel otázky vyřčené chladným, nezúčastněným hlasem.

"Ano." vydechl. "Paul Loder. Albuquerque."

"Pane Lodere," ozval se strážný "nezavoláme policii, ale pokud vám skutečně nic není, musíte ihned odejít."

Cestou po schodech uvažoval, co měl jeho sen znamenat. Děsilo ho to. Jak nad tím tak přemýšlel, ucítil tu tolik známou vůni ve vzduchu.. a pak mu na hlavu dopadla první kapička deště.

Lehký letní deštík mu pomalu máčel triko a kalhoty, jako zahradní rozprašovač. Zůstal v něm stát, aby mu kapky chladili bolavou ránu.

"Paule...?"

Hleděla mu do tváře.

Objal jí.

"Eve, co se to děje?" líbal jí po čele jako šílený.

Ona, strnulá v jeho objetí, jenom tiše zamumlala: "Já nevím."

Zoufale potřásl hlavou. "Pojďme!"

Vzal jí za ruku a odváděl k autu. Šla s ním poslušně, jako pejsek. Měla krásné, tmavěžluté krátké šaty, co jí perfektně šli k hnědým botám bez podpatků.

Odemkl auto a ona mu vzala klíčky. "Nemůžeš řídit TAKHLE."

Sledoval její tvář přes zrcátko. Ani na vteřinu neodloupla oči z provozu před sebou. Svědomitě točila volantem, pravidelně řadila a chovala se co nejvíc ohleduplně. Déšť bičoval okýnka. Stěrače ho stále odkláněli pryč.

"To byla hloupost." zašeptala zlostně. "Hloupost."

"Omlouvám se.."

Mlčela. Škrábala nehty volant. Odhodlávala se k otázce.

"Proč jsi to udělal?"

Mlčky sáhl do přihrádky. Ukázal jí orazítkované dokumenty. "Jsme tam." řekl jí nejistým hlasem.

Nebyl si jistý, jak to přijme.

"Říkala jsem ti, že tam jezdit nebudu."

Zničeně si povzdechl. "Eve.. To jediný vyšlo, skutečně vyšlo. Je to naše.." Co vlastně? "Naše spása."

"Hurá." pronesla suše.

Pozoroval ubíhající krajinu. "Kam to jedeme?" zamumlal rezignovaně.

Uchechtla se. "Do špitálu."

"Ále hovno!"

"Musíme."

"Já nikam nejedu. Jsem v pohodě..!"

"Ty blbče.." podívala se na něj, poprvé od té doby, co řídila. "To NENÍ kvůli tobě."

"Tady to bude dobrý." kývl na řidiče. "Mockrát vám děkuju."

Vylezl z pickupu a po zabouchnutí dvířek si z korby uznul ruksak. Vkleče se v něm prohraboval, zatímco po očku pozoroval, jak šedo-hnědý omlácený automobil odjíždí po rozpálené silnici, táhnoucí se zdánlivě do nekonečna.

Na denní světlo vysvobodil několik věcí. Kožený klobouk s volnou krempou, co mu sloužil jako ochrana před úžehem. Velikou čturu plnou vody, co měla popruh. Zavěsil si jí křížem přes hrud'. Z kapsy u béžové bavlněné košile vytáhl skládací vojenský kompas. Použil ho v souladu s nově koupěnou mapou, co sehnal v nedaleké benzínce. Dole vpravo se skvěl znak Nového Mexika, co ho vždycky fascinoval. Zakroužkoval si propiskou místo několik centimetrů pod vyznačením Albuquerque. Kolem nebylo téměř žádné osídlení. To však bylo v pořádku.

Sbalil se a vykročil po silnici. V uších mu hrála muzika, co slyšel v pickupu, z rádia mexického farmáře.

"Givers or takers.."

Poušť okolo něho byla tichá, jen občas zašuměl vítr. Šel pořád na jih. Zakrátko uviděl odbočku doleva, tak se po ní podle mapy vydal. V prachu tam bylo mnoho vyjetých kolejí, ale ještě více stop po kopytech. Široká cesta směřovala k blízkým horám, kde se tu a tam zelenaly vršky.

Monotónně šlapal. Čím dál více se vzduchem vířil prach. Musel si z kapsy vzít složený šátek, co mu doslova vnutila Eve. Byl pěkný, rádoby westernový, jaký nosili hrdinové z filmů o divokém západu. Kdyby ho zrovna teď někdo viděl, víkendového dobrodruha s ruksakem, v klobouku a šátku přes pusu a nos, košili, džínách a kožených vysokých botách, museli by ho hádat taky na kovboje.

Ale na kovboje bez koně.

Skály se blížili. Zanedlouho procházel cestou skrze ně. Vzduch jiskřil napětím. Pomalu otočil hlavou nalevo a napravo. Cítil v morku kostí, jak ho pozorují. Teď už ale nemohl couvnout. Prsty pravé ruky, co měl volně svěšenou podél těla, pohladil pouzdro svého nože. Pod podrážkami bot mu křúpala uschlá hlína.

Opustil protor skal a náhle, jakoby nastal stříh, ho obklopila zelená krajina. Víceméně, ale stejně ho to potěšilo. Na chvíli si sedl na travnatý palouček a napil z čutory. Hleděl na pomalu zapadající slunce.

"Proč jsi mi to neřekla?"

"Co by se tím změnilo?"

Měla pravdu.

Po dalších několika mílích úrodnou krajinou si po pravici všiml vysoko na nebi líně stoupajícího kouře. Usmál se. Ale zároveň znervózněl. Cíl jeho cesty se blížil. Utáhl si popruhy od ruksaku víc těsněji, hodlal seběhnout menší sešup do údolí. Než to však udělal, ještě se rozhlédl.

Tam, kde dříve bývalo jezero, se usídlili lidé. A ne jen tak ledajací.

Když byl dole, uviděli ho. Jezdci, co zrovna proháněli koně po pastvině ustali ve svém úsilí.

Několik žen, co neslo plné nůše se zastavilo. Hrající si děti vřískali a ukazovali na něj.

Nezastavil se. Nechtěl ukázat strach. Důvěřoval Eve. Věděl, že mu neublíží. Pomalu, ale jistě se blížil ke stanům.

Ten největší z nich se rozhrnul a vystoupil z něj jakýsi starý muž. Byl prostě oblečen, na sobě pozašivanou halenu, jejíž barva měla k veselosti daleko. Volné kalhoty a bosý. Šedé vlasy mu sahali až po lopatky.

Došel až k tomu starému muži. Dívali se navzájem sobě do očí. Všichni z kmene je pozorovali, ale nikdo nepromluvil.

Stařec konečně prolomil hradbu mlčení. Usmál se od ucha k uchu a pravil: "Jsi vítán.." Pak si ho změřil od hlavy až k patě. "Hledáš odpovědi na své otázky?"

Paul přikývl. "Ano, hledám." řekl tak tiše, až ho to samotného překvapilo.

Stařec ustoupil do strany a ukázal na rozhrnutý vstup do zdobeného stanu.

Za Paulovými zády se objevili dva dlouhovlasí muži. Jeden měl pušku. Druhý na opasku nůž.

Neměl na výběr.

Vstoupil dovnitř.

"Dlouho jsme tě očekávali."

Usadil se uprostřed ležení. Pohladil měkké kožešiny. Ve vzduchu čpěla vůně tabáku.

Starý muž zabafal z dlouhé dýmky. Zamyšleně Paula pozoroval.

"Vy víte, kdo jsem..?" odhodlal se Paul k odpovědi.

"Duchové nám pověděli, co jsi zač."

Paul se neklidně zavrtěl. Zatěkal očima po prostorném týpí.

Pak se odhodlal k otázce: "A kdo jsem?"

Indián se potichu zasmál. Znělo to, jako když vítr rozfouká hrstku prachu.

"Jsi muž dvou světů."

Ticho.

"Muž.. dvou.. světů..?"

Další tichý smích.

Přestával z toho všeho mít dobrý pocit. Eve se musela zbláznit. Už když jí poznal, tak se mu svěřila se svým původem. Její matka byla indiánka z velkého jižního kmene. Kočovní indiáni zde žili dávno předtím, než vůbec vznikli Spojené státy. Jejich rezervace se však stále zmenšovala a zmenšovala. Nakonec zanikne docela. Nevyhnutelný diktát anonymní civilizace zítřka.

"Poslala mě moje žena."

"Duchové to vědí. Její rady byli moudré." řekl mu stařec vlídně. Záclona šedých vlasů mu zaplavila obličej, jak se podíval pod sebe.

Paul se tam podíval také. Měl mezi koleny malou hliněnou mísu a v ní několik věcí. Prvním byla utrhnutá větvička s dvěma lístečky. Jeden zelený, čerstvý a druhý zežloutlý, jenjen se rozdrolit.

Druhým předmětem byl smotek ovázaných černých vlasů. Třetím dřevěná lžice.

"Osud nemůžeš změnit." promluvil znovu starý indián.

Vzal lžici a rozdmýchal věci v míse. Provázek, držící pohromadě vlasy povolil a směsice různých vlasů se rozhrnula po celé délce nádoby. Míchal lžicí, až se oba dva lístečky utrhli od větvičky.

Ukázal na ní prstem: "Tvůj osud."

Paul jí pozoroval. Pak se podíval zase na starce: "A co to všechno znamená..?" pronesl napjatě.

Indián chvíli přemýšlel. Pak řekl: "Je jenom jedna cesta, která je správná." Zamýchal a vlasy pokryli oba dva lístečky. Lístek, který byl více zežloutlý, kupodivu pořád držel, i když už vypadal hrozně. Zůstali z něj převážně žilky, ale pořád se držel pohromadě. "Osud nemůžeš změnit. Pouze ho následovat do konce."

Už přes týden téměř nespál. Pohnásledovali ho děsivé vize sebe samotného v nějaké příšerné, neurčité realitě. Den ode dne přestával rozumět, co to s ním je. V práci mu dokonce museli dát několik dnů dovolené na odpočinutí. Včerejší večer Eve rozhodla. Musel se jít poradit do kmene, jediného místa, kde by ho nepovažovali za totálního blázna. Sama mu sbalila věci.

"Duchové říkají, že cestuješ mezi dvěma světy." Odmlčel se. Na každém konci dna mísy byl jeden rozdílný lísteček. "Musíš zjistit, který svět následovat."

Pěchoval něčím dýmku. Pak jí zapálil a podal Paulovi. Už z dálky ucítil tu podivnou, exotickou vůni. Usoudil, že to bude něco mnohem lepšího, než kouřit cigarety Lucky atom a tak si zhluboka potáhl.

"Nech duchy, aby ti ukázali cestu, Dvoji."

Propadal se myšlenkami někam do ztracena.

Poušť.

Byla všude.

Otáčel se kolem dokola a neviděl nic jiného. Nic, než doruda rozpálenou pustinu, nic, než duny písku. Rudé bylo dokonce i nebe.

Pohlédl na sebe. Roztrhaný kabát. Šátek na krku. Vysoké boty. V ruce podivná pistole.

"Příteliiii...."

Výbuch.

Neuvěřitelně mocný.

Hleděl na horizont, kde vybuchla ta nejhorší síla, které se člověk kdy zmocnil. Putovala k němu tlaková vlna, dorazila a trhala jeho tělo na cucky.

Křičel, ale neslyšel vlastní hlas.

"Vlastně se to zdá být až dost jasný."

Smažil maso na hamburgery u sebe na dvorku. Eve ležela na pohovce verandy a četla si noviny.

Chtěl jít k ní, ale nohy mu vrostli do písku, který byl všude kolem.

"Panebože, ta vrata netěsní!!!!!!!"

Masy ubožáků se cpaly k němu do bezpečí. Něco jim v tom však bránilo a nikdo nevěděl co, ale nějakým způsobem s nimi sdílel jejich utrpení. Křičel hrůzou, ale znovu se neslyšel. Neslyšel nic, jenom viděl tu hrůzu, co ho ničila zevnitř.

"HAHAHAHAHA!!" smála se Eve a utíkala před ním.

"Jsi muž dvou světů."

Znovu uháněl pouští.

Jeho duše pořád zrychlovala. Už zase viděl ten bod v dálce.

Přibližoval se rychlostí světla a najednou ostře zastavil, vznášel se nad tou ležící postavou zahalenou v hadrech.

Otevřela mléčné oči a pronesla skřípavým hlasem: "Probud' se."

"NEEE!!!"

Pomalou rozeznával, kde je. Starý indián bafal ze svojí dýmky a něco si tiše drmolil. Paul na něj nějakou dobu hleděl a neodvážil se ho přerušit.

Pak stařeč otevřel oči a usmál se. "Byl jsi s duchy dlouho."

"Kdo jsem..?" zašeptal. Pak zkonstruoval novou otázku. Báł se jí však položit.

"On...?" hlesl nakonec.

"Existuje jen jediná cesta, jak můžeš zjistit, ve kterém světě jsi více." zamyslel se indián. Odložil dýmku a znovu promíchal mísu. Spojil oba lístečky dohromady a poté začal něco tiše pronášet rodným jazykem.

Pak náhle ustal. Obrátil zrak na Paula.

"Duchové promluvili, Dvoji."

Paul se nezmohl na odpověď.

Stařec se díval do mísy, když řekl: "Musíš si zvolit."

Nastával večer.

Stáli na okraji kopce. Poslední paprsky slunce měli každou chvíli dohasnout. Společně se dívali vstříc pouštní pustině.

"Když ještě žil otec mého otce," začal starý indián svou řeč, "vyprávěl mi legendu."

Ukázal na vzdálený horizont, kde byl vidět poslední zbytek rudého slunce. "Duchové mu přikázali, aby je následoval tam, kam se oni uchýlili."

Paul si odfrkl. "Cože? Zbláznili jste se? Mám se vydat DO POUŠTĚ..?"

"Je to tvoje jediná šance." položil mu indián ruku na rameno. "Tvoje jediná šance, jak zachránit svojí duši." Mlčel, hledal vhodná slova. "Jak jí dát ten pravý směr. Otec mého otce si vybral. A duchové ho zanesli zpátky k nám."

"Kdy.. Kdy se tam mám vydat..?" rezignoval Paul.

"Osud nečeká na líné plnitele."

Vykročil do neznáma. Když už byl několik minut cesty od tábora, ohlédl se.

Stařec tam už nestál.

Skřípal zuby, mozek mu vystřeloval do celého těla zprávy o tom, jaká je tohle neuvěřitelná hloupost. Měl spoustu vody a dokonce dostal pušku. Nesl si jí na popruhu přes rameno a k tomu v kapse u kalhot cítil krabičku s náboji. Chůze po písku byla zvláštní. Musel vynaložit větší úsilí, ale postupně si zvykal. Určil rytmus.

Cestou necestou myslel na indiány a to, co dělali. Viděl mnoho obyvatel u blízké hory, jak si do jeskyní nosí plné nůše věcí. Nikdo s ním nepromluvil, nikdo se na něj nepodíval. Stařec mu pověděl, že jim to "duchové" poradili.

Blázni.

Ale proč je potom poslouchal?

Netušil.

Možná ale někde uvnitř tomu celému rozuměl. Možná.. možná, že celé tohle dávalo nějaký větší smysl, než tomu až doposud přikládal.

Možná, že existují dva světy.

Ale pokud ano.. Který je ten "správný"?

Šílenství.

Nastala úplná noc.

Rozdělal oheň. Měl štěstí a našel mnoho seschlých, silných keřů, které pěkně a dlouho hořeli. K nebi se táhl kouř a jiskry. Prostor kolem něj ozářila narudlá záře.

"Osud.." uchechtl se. Napil se zase z čutory. Byl rozhodnut na tom místě kvůli Eve vytrvat a ráno se zase vydat k silnici. Podle mapy musel jenom zahrnout trochu výš na západ a tím obejde tábor těch nomádů. Doufal jen, že si ho "duchové" nevšimnou.

Tma houstla.

"Sakra.." Začal se trochu třást zimou. Popadl ruksak. Podíval se dovnitř a vytáhl zdobenou vlněnou deku. Pořádně si jí omotal kolem ramen. Něco ho napadlo.

Zaklonil hlavu. Ten pohled byl neuvěřitelný. Přímo nádherný. Nebe bylo doslova poseté miliony hvězd. Ani si nepamatoval, kdy naposled viděl tak čistou noční oblohu.

Zatímco oheň plápolal, natáhl se na písku, s koleny ve vzduchu. Začínal klimbat. Hvězdy se zdály být tak vzdálené.. A přece jenom uchopitelné. Stačilo je jen sebrat.

Uslyšel šramot.

Vystřelil zase do sedu. Zaposlouchal se.

"Blbí indiáni." zašeptal našťvaně. Museli si z něj dělat srandu. Museli. Kdo jiný by to byl? Možná nějaké zvíře..?

Další šramot.

"H..haló...?"

Žádná odpověď.

Nahmatal pušku. Položil si jí na klín a zatímco z kapsy rychle tahal krabičku s municí, nepřestával naslouchat. Šramot se přibližoval. Zdálo se, jako by byl všude kolem něj.

Jako by kolem jeho ležení pobíhala celá školní třída. Tiché, škádlivé děti.

Vložil do mechanismu první náboj. Lesklý mosazný váleček se zašpičatělým koncem vklouzl hladce do zlábků. Pak další. A další. Konečně až při pátém zjistil, že dosáhl plné kapacity zbraně.

Okamžitě trhl klikou a uzamkl závěr.

Čekal.

"Paule....."

Ztuhl hrůzou.

Neidentifikovatelný záchvěv lidského hlasu se již nadále neozval.

Svíral křečovitě pušku, prst na spoušti. Pustina zase ztichla, ve své pokřivené auře nekonečna.

Zamrkal, v náhlém poznání skoro upustil zbraň..

Tenhle pocit znal.

Braň se. Nebo zemřeš.

Vstal. Deky z jeho ramen spadla na udusaný písek. S děsem sledoval, jak neživený ohniček pomalu zhasíná.

Ticho.

"Já se nebojím...!" zakřičel, přesto mu však připadalo, jako by spíš šeptal.

Pak to nastalo.

Šramot zesílil na samotnou hranici snesitelnosti nervů. Zoufale se otočil na poslední místo, kde hluk slyšel a bezmyšlenkovitě vypálil.

Na krátkou vteřinu prostor kolem Paula ozářil výšleh z hlavně.

Neuviděl nic jiného, než poušť.

Natáhl další náboj. Šramot se ozval přímo za ním.

Nestihl se však otočit.

Strachy přimrzl, když mu na rameno dopadla čísi ruka.

"Jsi to ty.....?"

Nebyl ani schopen odpovědět.

"Jsi to ty.... Jsi to ty." Ucítil za uchem záchvěv horkého dechu té postavy, co byla za ním.

Periferním viděním z pravé strany počínal spatřovat strašlivý obličej v otrhaném klobouku, šátku na krku a ochranných brýlích, jak se vynořuje ze tmy.

"Musíš se vrátit." zazněl znovu hlas. "Bez tebe nejsem nic. Beze mě ty nejsi nic. Nelze odejít. Jde jen šlapat pořád kupředu..."

"Kdo jste....?" hlesl Paul zlomeným hlasem, i když v hloubi duše již znal odpověď.

Postava za ním se křečovitě rozchrchlala. Přemohla sípavý kašel.

"To se oba dva můžeme dozvědět až.. na konci." Přiblížil se strašák k Paulově bezkrevné tváři.

"Dřív ne. Dřív.. ne..."

"Neubližujte Eve." zašeptal Paul zlomeně. "Se mnou si dělejte, co chcete, ale jí.. jí prosím, prosím, neubližujte.."

Hlas se zasmál. Kupodivu to neznělo ani nijak strašně.

Spíše smutně.

"Jak málo stačí k tomu.." Dotkli se rty neznámého Paulova ucha. "aby jsi neviděl zlo vedle sebe."

První sluneční paprsky ozářili pustinu.

Odcházel.

Od probuzení v zašmodrchané dece nepronesl ani jediné slovo.

Ten přízrak už se neobjevil. Zmizel. Vlastně si ani nepamatoval, že by vůbec šel spát.

Mířil zpátky k indiánům. Stanul na vrcholu skaliska a neobjevil nic, než prázdnou planinu. Tolik ho to vyděsilo, že si přitáhl odjištěnou pušku na prsa. Zmizeli. Nebo je někdo NECHAL zmizet?

Nacpala je vláda do náklad'áků s korbami s plachtami a odvezli je do nějakého záchytného kempu? Šel po cestě zpět k silnici. Hloupost. Vzpomněl si, jak nosili svoje věci do jeskyní. Z nějakého důvodu se to museli rozhodnout urychlit. Tihle lidé se na Vault-tec nespolehali ani v nejmenším. Šel po vozovce. Čára. Čára. Čára. Pořád nová, temně žlutá a záhadná, utápějící se v černotě asfaltu sem tam zavátého pískem. Monotonně šlapal a na modré obloze pozoroval slunce. Čím dál více směřovalo po své ose k západu. Vítr si pohrával s vyschlými křovisky, co sem tam rašili kolem něj z pouště.

Dal by teď cokoliv za svou Fordku. Ta modrá plechová kraksna by stejně nejdřív odmítala nastartovat, ale on už by věděl, jak na ní. S láskou vzpomínal, když s ní poprvé jel. Tenkrát se cítil jako 'někdo'.

Začínalo se šerit. Potáhl si shrnuté rukávy k zápěstí a ovázal si šátkem krk. Přituhovalo a to ho štvalo. Strávit další noc v pustině? Na občasně pauze, kdy seděl na asfaltu, hledal s pomocí kompasu a mapy směr. Už chtěl sejít z cesty a začít hledat místo na táboření, když to náhle uviděl. Motorest.

Asi sto metrů od něj se v poušti skvěla zářící budova. Hleděl na ní zprvu překvapeně. Jako by on a ten baráček byli jedinými věcmi v celém chladném vesmíru. Pomalu se k ní po silnici blížil.

Přehodil si pušku popruhem přes rameno a uvažoval, co asi řeknou jeho vandráckému působení. Na parkovišti stálo několik vozidel. Omlácený farmářský pick-up, krémový chevrolet se staženou střechou, dvě motorky, jedna silniční a druhá starý dobrý Harley a nakonec oprýskaná šedá dodávka s logem Motelu. Za okny dřevěné usedlosti svítilo nažloutlé světlo a byl slyšet zvuk hovoru a občasně zavrzání či zacinkání skleniček. Stál před motelem a rozvažoval, má-li vstoupit.

Opatrně vyšel schody na verandu. Dřevěné zábradlí. Lavice u zdi. Sedl si na ní. S puškou ležící v klíně hleděl na temnělý horizont. Vytráceli se z něj poslední zbytečky narudlého světla a na vymeteném nebi blikaly hvězdičky. Nikde nikdo. Ticho a klid.

"Hlídáte nás?"

Prudce se otočil. Nalevo od něj někdo vyšel ze dveří. Malá dívenka, oblečená v červených šatičkách s modrými puntíky, dlouhé hnědé vlasy dokonale učesané a obutá do mrňavých sandálů. "Na co máte tu pušku?"

"Kde máš rodiče?"

"Neodpovídáte."

"Ne.." unaveně vstal a přehodil si zase pušku přes rameno. "Pustíš mě dál?"

"Budu se muset zeptat táty." usmála se, zčásti naivně a zčásti, alespoň mu to tak připadalo, i škodolibě.

Čekal. Opřel se o zábradlí. Nastávala už úplná tma.

Uslyšel vrznout dveře. Podíval se, kdo z nich vyšel. Byl to nějaký muž, rozvalitý a k němu naprosto lhostejný. Nakrátko ostříhaný a v hnědém, draze vyhlížejícím obleku. Přešel malé parkoviště a odemkl si krémový sport'ák. Paul ho pozoroval. Muž vycouval na silnici, zařadil rychlost a pomalu se vytratil ze scény. Zbyl po něm akorát rozvířený prach.

Zase vrznutí dveří.

"Táta říká, že pokud si něco dáte, tak můžete." zakřenila se na něj dívenka.

"Jmenuju se Michelle."

Sedl si na vysokou židličku u baru. Za pultem stál odměřený muž ve středních letech. Bílou košili měl sem tam nějaký flek, přes kalhoty zástěru a černá kšice mu rámovala obličej bledý jako smrt. Zrovna čistil nějakou sklenici a než se na Paula podíval, několik vteřin to trvalo.

"Zlato, neotravuj pána." zamumlal.

Kromě jeho a otce s dcerou tam byli ještě tři další lidé. Jakýsi starší muž s čepicí seděl u okna vzađu a hleděl z něj na horizont. Téměř vypité pivo, co měl na stole už působilo zvětrale. Tenhle člověk toho moc nenamluvil, to bylo vidět: šetřil pohyby i slovem. Objednal si u úmrlčího barmana další

rundu jenom pouhým pohledem.

Když mu ho barman točil a malá Michelle si sedala vedle Paula, začínal si všímat té dvojice kousek od hrajícího jukeboxu. Mladý muž a žena, oba dva v černých kožených bundách, na stole odložené motorkářské přilby a přes ramena židlí přehozené vaky od motorek. Oba dva kouřili a za tu dobu, co tam přišel, se už stihli dvakrát políbit. Při tom se pořád drželi za ruku.

Paul je fascinované pozoroval. Michelle na něj něco mluvila, ale on jí jenom sotva vnímal.. Když cítil, že už by jí měl konečně odpovědět, zamumlal, že je zdaleka a hledá někde nocleh. Barman řekl: "U nás se platí předem." a Michelle ho skoro okřikla: "Ale tati!"

Starý muž v čepici dál pil svoje pivo a dvojice u jukeboxu se domluvila, že do hrací mašiny hodí pár centů. Dlouho se nic nedělo. Stroj hledal zapadlou desku. Až najednou začal hrát.

Byla to melodie tak krásná, až ho uvrhla do pláče. Pil svoje pivo a přitom se snažil, aby byl tváří ke zdi. Zíral na všemožné plakáty a nevnímal ani malou Michelle, ani smějící se motorkáře, ani starého oamělého pána, ani nevlídného barmana, který o něco kdysi přišel. Proted' vnímal jen ten plakát Billie Holiday, muziku z jukeboxu, kde hrál nějaký pěkný jazz, co ještě nikdy neslyšel a snažil se zapomenout na všechno ostatní, i to, že Eve čekala jeho dítě, zítra má přijít do práce a nemá ani dost peněz, aby si tady mohl pronajmout slušný pokoj.

Omluvil se a poprosil o telefon. Malá Michelle, to upovídáné monstrum mu ho hned podala, zvedl sluchátko, které mu připadalo, jakoby bylo z olova a vytočil číslo.

Dlouho se nic nedělo, až to kdosi zvedl. Slyšel zrnění a pořád jen to zrnění. Písnička v jukeboxu dohrála.

Slyšel dech na druhé straně.

"Omlouvám se."

Druhá strana mlčela. Ten, komu volal, neodpovídal.

Pořád slyšel dech na druhé straně.

"Je to moje chyba.." zakňoural. "Neměl jsem tě.. víš.." Odmlčel se, hledal slova.

Otřel si slzy a pokračoval: "Neměl jsem ti říct, že už s tebou nechci být. Bylo to ode mě špatný. Ty jsi za to přece nemohla. Za nic z toho. Byli jsme tu tenkrát na tý whisky, tys mi to řekla a já to nepochopil. Nebylo to, protože bys mě nechtěla.. Ted' už tomu rozumím... Podělal jsem to a vím to, já jenom chci, abys.. můžeš mi to.. odpustit...?"

Pořád slyšel dech na druhé straně.

Ztrápený, tichý dech.

"Ano." zaznělo mechanicky.

Lekl se a zadíval na olověné sluchátko. Když si ho zase přiložil k uchu, zašeptal: "Přijedeš pro mě..?"

"Ano."

Položil sluchátko.

Blížil se.

Už viděl tu ceduli. Mohl si už z dálky přečíst slova, co hlásala, ale musel je vidět zblízka.

Prostě musel.

WELCOME TO NEW MEXICO

LAND OF ENCHANTMENT

Začalo pršet.

Šel pisečnou cestou, až rozeznal postavu, jak stojí opodál, u zaparkovaného modrého auta. Eve se levou rukou opírala o Fordku a hleděla na něj. Zastavil se.

Zadíval se pod ceduli.

Spala tam podivná postava, kterou znal ze snů. Byla přikrytá kabátem a kromě spálené hlavy jí byli vidět kostnaté ruce a chodidla.

Děšť sílil. Brzy byl tak silný, že skoro neviděl. Eve k němu přišla a vzala ho za ruku.

"Zůstaň se mnou, Paule.." hladila ho.

Zavřel bolestně oči.

"A co když to nejde?" zašeptal.

Zahleděla se na úmrlec pod nápisem. Pak se mu podívala přímo do očí: "Tamhle to, to nejsi ty. Nechceš jím být. Ty to víš.."

"Já.. já nevím..." hlesl zmateně.

Úmrlec otevřel oči a propaloval se mu až do mozku.

Byl to on. A on byl to. Dvojí volba a obojí bylo špatné.

Eve mu drtila ruku. Snažila se ho vtáhnout do svého světa. Světa, kde není bolest, trápení, světa, kde se nemusí bát nekonečné noční múry, světa, který neskončil. Měl jí rád, víc, než cokoliv a oba to věděli, jenom se s tím jakoby nemohli smířit.

Táhla ho k autu a on nevěděl, proč stojí na místě.

Eve se na něj podívala a strnula. Pustila jeho ruku.

"ÁÁÁCH!!!"

Couvla. S hrůzou v očích.

Hřmění nabývalo na síle. Blesk ozářil poušť a odhalil Eve v lehkých šatech, jak si zakrývá usazené oči.

Sklonil hlavu a podíval se na sebe. Staříčkový uválený kabát, oprýskané boty, laserová pistole za koženým opaskem u potrhaných džín.

Nejvíce ho ale uchvátily ruce. Čekal, že se s každým okamžikem probudí, že ta strašlivá noční múra zase skončí, ale on se pořád díval na své ubohé ruce, jen kosti potažené seschlou, spálenou nazelenalou kůží, téměř bez nehtů, jako kdyby právě vystoupil z hrobky.

"Eve.." vzhlédl ke své milé. Hlas mu zněl příšerně skřehotavě. "Prosím..!"

"Já.. já nemůžu..." hleděla na něj skrz prsty. "Já.. Už ne..."

"Eve...!"

"NEMŮŽU!"

Nastoupila do auta a drtila volant v sevření hubených prstů. Stál pořád u cedule a hleděl na ní.

Tohle nebyla noční múra. Tohle ne.

Nastartovala. Stále však čekala. Dívala se na něj se zvláštní směsicí laskavosti a zároveň děsivého zklamání.

Pomalou přestávalo pršet.

Vzhlédl k nebi a ochutnal kapky, jak mu dopadali na jazyk. Byl to nádherný pocit.

Vybral si.

Náhle uslyšel motor: když se zase otočil k Eve, ona už odjížděla do noci. Díval se za ní tak dlouho, dokud mu nezmizela z dohledu na obzoru.

Přešlapoval na místě. Čekal. Hluboká noc byla tichá a on si uvědomil, že o něco přišel.

Popadl pušku. Klobouk. Sbalil si batoh.

Zanedlouho byl zase na cestě pustinou. Když se ohlédl, byla cedule tak daleko, že jí sotva zahlédl.

Šel pořád dál. Vystoupal po jednom skalisku až nahoru a našel si místečko s výhledem na temnou krajinu.

Klekl si a po chvílce přemítání vyhloubil v měkké, písčité zemi jamku. Něco vytáhl z kapsy.

Zadíval se na to.

Medailonek s její fotkou. Černobílý snímek zobrazoval usměvavou dívku v květovaných šatech.

Položil to do důlku a zahrnul ho zase pískem. Udusal hrob jemně dlaní.

"Sbohem."

Autor: Henry Thorn

Hodnocení prvního kola

Dawen: 3

Cheky: 2

Ssyx: 2

Tína: 2

Viky: 2

Průměrná známka: 2,2

Hodnocení druhého kola

Dawen: 6

Cheky: 2

Ssyx: 5

Tína: 3

Viky: 2

Výsledné umístění: 3/7

Cheky

Tak tahle věc je přímo neuvěřitelně narvaná chybami. Tři hrubky na větu, to už je snad dyslexie, nebo co. Druhý bod obžaloby: Nemá to žádný pořádný děj, není tam nic kulervoucího, žádná zajímavá pointa.

A přesto se mi to líbí.

Nejsem si jist, zdali jde o psychologickou sondu do mysli umírajícího ghůla, nebo popis posledních okamžiků přítomnosti schizofrenika, ale nevádí mi to. Hlavní postavy - ublíženecký subík a namyšlená fíflena - mě nevybízejí k identifikaci s nimi, ale jejich příběh mě přesto zajímá, chci vědět, co se stalo, chci vědět, jak se to vyvrbí, ačkoliv od začátku už dobře tuším, kam děj směřuje. Pro tuhle povídku platí, že cesta je cílem a i přes všechny ty chyby se mi to četlo dobře, nejspíš díky autorově imaginaci. Tohle je prostě svět Falloutu, jak ho mám rád. Možná trochu svět Falloutu podle Bethesda, ale je to živý svět. Při četbě jsem si představoval svět před Válkou, prožíval tu představu všemi smysly, čemuž pomohlo výborné prokreslení. Prostě mi sedí ty míle za hodinu, telefonní ústředna s živými spojovatelkami, válečná propaganda i detaily o oblékání. Ticho Pustiny rušené jenom větrem. Váha vojenského kompasu v dlani. Úvahy, které přicházejí, když je člověk dlouho sám. Ždibíček z P. K. Dicka na ochucení.

Líbí se mi to, je to dobré. Na nejlepší hodnocení to ale není.

Ssyx

Letošek je vážně ve znamení špatných i/y. Je to až neuvěřitelné, kolik chyb na stránku dokáže jeden člověk udělat. Přesto je však povídka zajímavě napsaná sonda do mysli schizofrenika/vzpomínajícího ghoula/ média, člověk si může vybrat. Flashbacky udržují napětí i přes absenci pointy až do samotného konce. Svět povídky působí živě, je detailní a dýchající.

Tína

Pozor, moje hodnocení obsahuje velmi plnočelnou negativní kritiku. Začnu tím, co mi na povídce vadí, a pro co si podle mého názoru nezaslouží lepší hodnocení než 3. Pravopis autor ovládá pouze na elementární úrovni, s jeho klávesnicí je něco v nepořádku a ze stylistického hlediska je jeho povídka plná neobratností, na jejichž základě soudím, že je autor nadán představivostí, které jeho technické schopnosti ani zdaleka nestačí. Jak je špatným zvykem letošního ročníku, autor nezvládá především shodu podmětu s přísudkem a (nejenom) to sráží dojem z povídky už po prvních pár souvětích. Má také poměrně obvyklý problém s rozdílem mezi ji/jí, mě/mně, naši/naší atd. Na mnoha místech zachází autor s textem poměrně neobratně, např. na začátku povídky popisuje, jak „Rozžvýkaná flóra započala svou pouť do jednoho z prvních žaludků.“ Bezprostředně navazuje

větou, v níž je ale podmětem ne flóra, nýbrž brahmína - „Sestupovala dolů. Už nenašla žádnou další rostlinku.“ Stylisticky je to špatné a matoucí. Povídka potřebuje korekturu a nezávislého čtenáře asi nejvíc ze všech, které jsem v tomto ročníku četla. Potřebuje je především proto, že je plná chyb a současně má velký potenciál být opravdu dobrou. Její autor má obdivuhodnou představivost, svůj svět zná a pohybuje se v něm lehce a samozřejmě, ukazuje nám i ty nejmenší detaily a dotváří atmosféru zvláštní, znepokojivou, lehce depresivní a bláznivou v tom dobrém slova smyslu. Neúnavně popisuje, ale v celé povídce bylo jen málo míst, na kterých se mi popisu zdálo už moc, ve většině povídky byl velmi dobrý, prostor pro vlastní představivost mi nescházel, ráda jsem se na svět dívala autorovými očima. Bohužel mě z úplného ponoření do příběhu neustále vytrhávaly chyby, z nichž některé se naprosto vymykaly mému chápání (např. důvěřoval, můžete, úmrlce nebo slovo osum. OSUM!!!). Ve všech ohledech – a některé z nich jsou přímo podivuhodné – má autor problémy s češtinou a věřila bych, že trpí dyslexií, dysortografií nebo něčím podobným (a navíc jeho klávesnice postrádá klávesu „ů“), protože v jeho chybách je poměrně jasný systém. Byla bych ráda, kdyby autor pochopil, že se z mé strany nejedná o hnidopišství. Jsou mezi námi čtenáři, podle kterých na pravopisu nezáleží, když je skvělý příběh, a kteří si myslí, že bychom neměli bazírovat na čárkách a spol. Chápu jejich názor, protože se zpravidla jedná o lidi, kteří chyby nevidí, a proto jim nevadí. Kdo ale umí česky alespoň o úroveň lépe než autor této povídky (a ruku na srdce, to bohužel není těžké), toho chyby při čtení rušit budou, podobně jako bude člověku s hudebním sluchem vadit falešný zpěv, jakkoliv krásná slova písnička mít bude. A to si jinak zajímavá povídka nezaslouží. Při čtení mě rušily i některé věci stran logiky příběhu ("byli přece manželé", přesto hlavní hrdina vrátnému řekl, že čeká na jednu zaměstnankyni, místo na manželku, a vrátný mu řekl, že slečna – jiného příjmení než hlavní hrdina – už odešla), byly to ale víceméně drobnosti. A proč jsem tedy poslala povídku do druhého kola? Protože byla jiná. Zvláštní, ponurá, hořkosladká záležitost, silně pocitová. Autor má čtenáři co sdělit a sděluje mu to nadšeně, zajímavě a čtivě. Bylo znát, že si na ní dal záležet (ne po stránce technické). I když byla popisná, nenudila jsem se u ní, přemýšlela jsem nad ní a byla jsem zvědavá, jak dopadne. Chtěla jsem ji mít ve druhém kole. Autorovi bych doporučila číst a psát - samozřejmě pokud se chce věnovat psaní i nadále. Psát, psát, psát, aby se zbavil určité kostrbatosti, aby lépe ovládl češtinu, jak po stránce pravopisné, tak po stránce stylistické. Věřím, že má čtenáři co říct, a ráda si od něho přečtu cokoliv dalšího.